

SOPHIE KINSËLLA

HOLLYWOOD

Himoshoppaaja tähtien tiellä

WSOY

Himoshoppaaja tähtien tiellä

Sophie Kinsella

Suomentanut Irmeli Ruuska

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaus Lewis Carrollin teoksesta *Liisan seikkailut peilimaailmassa*,
suom. Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner

Englanninkielinen alkuteos
Shopaholic to the Stars

© Sophie Kinsella 2014
Suomennoksen © Irmeli Ruuska ja WSOY 2015
ISBN 978-951-0-41120-9
Painettu EU:ssa

Patrick Plonkington-Smythelle,
pankinjohtajista parhaimmalle

Cunningham's

Rosewood Center ♦ W 3rd St. ♦ Los Angeles, CA 90048

Arvoisa rouva Brandon,

kiitos kirjeestänne. On ilo kuulla, että nautitte taannoisesta vierailusta liikkeessämme.

Ikävä kyllä en voi ottaa kantaa siihen, oliko tiistaina M.A.C:n tiskillä asioinut pitkätukkainen nainen »Uma Thurman, jolla oli pitkä tumma peruukki päässä». Niinpä en voi kertoa, »mitä huulipunaa hän tarkalleen sanottuna osti» tai »onko hän yhtä ihana myös luonnossa», tai välittää viestiänne, »koska varmasti hän haluaa ystävän, jonka kanssa hengaila, ja uskon, että meillä natsaisi tosi hyvin yhteen».

Toivotan teille kaikkea hyvää tulevan Los Angelesiin muuttonne osalta. Mitä tulee toiseen tiedusteluunne, emme kuitenkaan tarjoa alennuksia Los Angelesin uusille asukkaille, jotta »he tuntisivat olevansa tervetulleita».

Ystävällisin terveisin

Mary Eglantine

Asiakaspalveluosasto

Inner Sanctum Lifestyle Spa

Holloway Dr. 6540 * West Hollywood, CA 90069

Arvoisa rouva Brandon,

kiitos kirjeestänne. Hauska kuulla, että nautitte taannoisesta vierailusta kylpylässämme.

Valitettavasti en voi ottaa kantaa siihen, oliko joogatunnilla eturivissä ollut nainen Gwyneth Paltrow. Pahoittelen, että asia jäi epäselväksi, koska »hän oli kaiken aikaa ylösalaisin».

Niinpä en voi välittää eteenpäin tiedusteluanne, miten hän »onnistuu niin täydellisesti päälläseisonnassa» tai onko hänellä »T-paidassaan erikoispainot», enkä liioin voi välittää hänelle kutsua tulla nauttimaan kanssanne luomuteetä ja kaalikakkusia.

Hauska kuulla, että piditte lahja- ja lifestyle-myymlästämmme. Mitä tulee pyyntöön, jonka esititte siltä varalta, että sattuisin törmäämään kadulla mieheenne, niin vakuutan, etten kerro hänelle »pienestä törsäilystä luomualusvaatehankinnoissa».

Ystävällisin terveisin

Kyle Heiling

Palvelupäällikkö (itämaiset taidot)

Beauty on the Boulevard

BEVERLY BOULEVARD 9500
BEVERLY HILLS, LOS ANGELES CA 90210

Arvoisa rouva Brandon,

kiitos kirjeestänne.

Valitettavasti en voi vahvistaa, oliko La Merin tiskillä tuotteitamme katsellut nainen »Julie Andrews, jolla oli tummat lasit ja huivi».

Niinpä en voi välittää eteenpäin kysymyksen »miten hotti kapteeni von Trapp oli elävässä elämässä?» tai viestiänne »sori, että lauloin teille 'Yksinäistä vuohipaimenta', olin vain niin innoissani». En liioin voi välittää hänelle kutsuanne »tavata iloisten laulajajen merkeissä omenastruudelin ääressä».

Mitä tulee tiedusteluunne, niin emme järjestä »Tervetuloa Los Angelesiin» -kutsuja tai tarjoa ilmaislahjoja uusille tulokkaille, emme edes hampaidenvalkaisupakkauksia, »jotka auttaisivat heitä sulautumaan maisemaan». Toivotan kuitenkin onnea ja menestystä tulevalle Losiin muutolle.

Ystävällisin terveisin

Sally E. SanSanto
Asiakaspalvelukonsultti

1

Okei. Ei mitään hätää. Ei hätäpäivää.

Selviän kyllä tästä. Totta kai minä selviän. En jää ansaan tähän iljettävään ahtauteen vailla vapahduksen toivoakaan... vai jäänkö?

Arvioin tilannetta niin rauhallisesti kuin suinkin. Kylkiluuni ovat niin lytyssä, että pystyn tuskin hengittämään, vasen käsivarsi on puristuksissa takana. »Muotoilevan kankaan» suunnittelija on osannut asiansa. Oikeakin käsivarteni on puristunut hankalaan kulmaan. Jos yritän ojentaa käsiäni eteenpäin, »muotoileva kangas» pureutuu ranteisiin. Olen jumissa. Olen voimaton.

Kasvoni kuvastuvat tuhkanharmaina peilistä. Silmät ovat suurentuneet ja katse epätoivoinen. Käsivarsissa kulkee ristiin rastiin mustia, kiiltäviä nauhoja. Kuuluisiko jonkin niistä olla olkainnauha? Kuuluuko tuo verkkomainen juttu kietoa vyötärön ympäri?

Voi luoja. Miksi yritinkään sovittaa kokoa 4.

»Miten siellä kopissa sujuu?» myyjä, Mindy, huutaa verhon takaa saaden minut säpsähtämään. Mindy on pitkä ja raami-

kas, ja hänellä on lihaksikkaat reidet, joiden väliin jää seitsemän senttiä tyhjää. Ulkonäöstä päätellen hän juoksee joka päivä vuorenhuipulle eikä edes tiedä, mikä Kit Kat -patukka on.

Hän on kysynyt jo kolmesti, miten minulla sujuu, ja joka kerta olen kimittänyt takaisin: »Kiitos, hienosti!» Mutta nyt alan olla epätoivoinen. Olen kamppailut tämän »urheilullisen, muotoilevan yhdistelmäasun» kanssa kymmenen minuuttia. En pysty torjumaan häntä loputtomiin.

»Uskomaton materiaali, eikä vain?» Mindy sanoo innostuneesti. »Tavalliseen elastaaniin verrattuna siinä on kolmin-kertainen muokkaavuus. Yksi vaatekoko katoaa täysin, eikö?»

Ehkä, mutta samalla minulta on kadonnut puolet keuhkojen kapasiteetista.

»Pärjäätkö olkainten kanssa?» Mindy kuuluu kysyvän. »Haluatko, että tulen sovituskoppiin ja autan niiden säätämisessä?»

Vai sovituskoppiin? Minäkö päästäisin tänne jonkun pitkän, päivettyneen, urheilullisen losilaisen katselemaan selluliittejäni.

»Ei, kiitos vain!» vinkaisen takaisin.

»Kaipaатko apua sen riisumisessa?» Mindy ei luovuta. »Joidenkin asiakkaiden mielestä se on ollut ensimmäisellä kerralla vähän konstikasta.»

Mieleeni nousee iljettävä kuva siitä, miten tarraan tiskinlaidasta Mindyn yrittäessä kiskoa yhdistelmäasua päältäni; ponnistus saa kummankin huohottamaan hikisenä, ja Mindy ajattelee salaa mielessään: *tiesinhän* minä, että kaikki brittityöt ovat pullukoita.

Ei kiitos. Ei ikinä. Jäljellä on vain yksi mahdollisuus. Minun on ostettava tämä. Maksoi minkä maksoi.

Valtavalla riuhtaisulla onnistun napsauttamaan nauhoista kaksi olkapäälle. Noin on parempi. Olen kuin mustaan lycraan paketoitu broileri, mutta ainakin pystyn nyt liikuttelemaan kä-

siäni. Heti kun pääsen takaisin hotelliin, leikkaan tämän rätin päältäni kynsisaksilla ja nakkaan jäännökset yleiseen roskikseen, jotta Luke ei näe niitä ja sano: *Mikäs tämä on?* tai: *Ostitko tämän, vaikka tiesit, että se on väärää kokoa?* Tai jotain muuta tosi raivostuttavaa.

On Luken syytä, että seison losilaisessa urheiluliikkeessä. Luken työn vuoksi muutamme mahdollisimman pian Los Angelesiin, ja olemme nyt täällä asunnonmetsästysmatkalla. Se on koko reissun pyhä tarkoitus: kiinteistöt. Talot. Puutarhat. Vuokrasopimukset. Mitä suurimmassa määrin. Mitä nyt olen poikennut asuntoesittelyjen välillä pikavisiitille tänne Rodeo Drivelle.

Tai hyvä on. Totta puhuen olen perunut yhden näytön päästäkseni Rodeo Drivelle. Mutta minun oli pakko. Häätätilanne, välttämätön tarve ostaa juoksuvarusteet, sillä osallistun huomenna juoksukilpailuihin. Oikeaan juoksukisaan! Siis minä!

Hamuilen vaatteitani, otan laukkuni ja astun jäykästi ulos kopista. Mindy odottelee lähistöllä.

»Vaude!» Ääni on reipas, mutta katse tyrmistynyt. »Tuo kyllä näyttää...» Hän yskähtää. »Mahtavalta. Eihän se ole liian... tiukka?»

»Ei, tämä on täydellinen», minä sanon ja yritän hymyillä huolettomasti. »Otan tämän.»

»Hienoa!» Mindy pystyy tuskin salaamaan hämmästystään. »No, jospa riisuisit tuon, niin luen koodin...»

»Taidan jättää tämän päälleni.» Yritän kuulostaa huolettomalta. »Saman tien. Voisitko panna omat vaatteeni kassiin?»

»Selvä», Mindy sanoo. Ja pitää varsin pitkän tauon. »Etkö varmasti halua sovittaa kokoa 6?»

»En! Koko 4 on juuri passeli! Tosi mukavan tuntuinen päällä!»

»Selvä», Mindy sanoo hetken hiljaisuuden jälkeen. »Totta kai. Se tekee sitten kahdeksankymmentäkolme dollaria.»

Hän piippaa niskalapusta hintakoodin, minä tapailen käteeni luottokorttia. »Harrastat siis urheilua?»

»Itse asiassa juoksen huomenna iltapäivällä Kymppin.»

»Eikä!» Ilmeisesti tieto tekee Mindyyn vaikutuksen, ja minä yritän näyttää vaatimattomalta ja olla kuin ei mitään. Kymppi ei ole mikä tahansa juoksukilpailu. Se on *tapaus*. Se juostaan Losissa joka vuosi, ja siihen osallistuu liuta superjuokkiksia, ja se näytetään jopa E!-viihdeuutisissa! Ja minä olen mukana!

»Miten pääsit mukaan?» Mindy kysyy kateellisena. »Siis minä olen yrittänyt hakea siihen kisaan joka herran vuosi.»

»No.» Pidän tehostustauon. »Kuulun Sage Seymourin joukkueeseen.»

»Vaude.» Mindyn leuka loksahdaa, ja mieleni täyttää riemu. Totta se on! Minä, Becky Brandon (omaa sukua Bloomwood), juoksen huippufilmitähden joukkueessa! Teemme yhdessä pohjevenytyksiä! Meillä on samanlaiset lippikset! Esiinnyimme *US Weeklyssä!*

»Mutta sinähän olet britti?» Mindy keskeyttää haaveiluni.

»Joo, mutta olen muuttamassa Losiin. Katselen täältä asuntoa mieheni Luken kanssa. Hänellä on PR-firma ja hän työskentelee Sage Seymourin kanssa», en malta olla toteamatta yllpeästi.

Se tuntuu tekevän Mindyyn entistä syvemmän vaikutuksen.

»Eli sinä ja Sage Seymour olette tavallaan *ystäviä?*»

Hypistelen käsilaukkua viivytellen vastaustani. Totta puhuen Sage ja minä emme ole, vastoin kaikkia toiveitani, ystäviä. Totta puhuen emme vielä ole edes tavanneet. Ja se on huu-tava vääryys. Luke on työskennellyt Sagen kanssa ikuisuuksia, ja minä olen jo käynyt Losissa työhaastattelussa ja nyt olen täällä uudestaan etsimässä meille asuntoa ja esikoulupaikkaa tyttärellemme Minnielle... mutta olenko nähnyt Sagesta vielä vilautakaan?

Kun Luke ilmoitti, että alkaisi työskennellä Sage Seymourin kanssa ja että muuttaisimme Hollywoodiin, luulin että tapaisin Sagen päivittäin. Luulin että makoilisimme hänen vaaleanpunaisen uima-altaansa ääressä samanlaiset aurinkolasit päässä ja teettäisimme mani- ja pedikyyrejä yhdessä. Mutta ei edes Luke tunnu tapaavan Sagea kovin usein, pitää vain kaikki päivät palavereja johtajien, agenttien ja tuottajien kanssa. Luke sanoo perehtyvänsä elokuvabisnekseen, jossa on kuulemma opettelemista. Ja tottahan se on, koska aiemmin hän on neuvonut vain rahoitusalan yrityksiä ja isoja yhtymiä. Mutta eikö hän nyt voisi innostua tähtikultista edes hitusen? Yhtenä päivänä, kun olin pikkuisen turhautunut, Luke sanoi: »Herran tähden, Becky, emme me tee tällaista elämänmuutosta vain siksi, että tapaisimme *julkkiksia*.» Hän sanoi *julkkiksia* aivan samaan sävyyn kuin olisi sanonut *torakoita*. Hän ei kyllä tajua yhtään mitään.

Mahtavinta meidän suhteessamme on se, että Luke ja minä ajattelemme samoin lähes joka asiasta, siksi avioliittomme onkin niin onnellinen. Mutta on meillä sentään muutama pieni eripurana aihe. Kuten:

1. Katalogit. (Eivät ne ole »roinaa». Ne ovat *tarpeellisia*. Koskaan ei tiedä, milloin saattaa tarvita persoonallista keittiön liitutaulua, johon kuuluu soma pieni sanko liiduille. Sitä paitsi luettelointa on kiva selailla ennen nukkumaanmenoa.)
2. Kengät. (Kenkien säilyttäminen alkuperäisissä laatikoissaan ei ole älytöntä, se on *säästävää*. Joskus ne vielä tulevat uudestaan muotiin, ja sitten Minnie voi käyttää niitä. Ja tässä välillä Luke voi hyvin katsoa, mihin astuu.)
3. Elinor, Luken äiti. (Se on pitkä, pitkä tarina.)
4. Julkkikset.

Siis Losissahan nyt ollaan. Julkkisten kotikonnuilla. He ovat paikallinen luonnonilmiö. Kaikkihan tietävät, että Losiin tul-

laan julkkiksia katsomaan, ihan niin kuin Sri Lankaan men-
näen katsomaan norsuja.

Mutta Luke ei edes henkäissyt, kun näimme Beverly Wilshiren aulassa Tom Hanksin. Ei silmäänsä räpäyttänyt, vaikka Halle Berry istui Ivyssa kolmen pöydän päässä meistä (luulen, että se oli Halle Berry). Luke ei innostunut yhtään edes silloin, kun näimme Reese Witherspoonin tien toisella puolella. (Olen varma, että se oli Reese Witherspoon. Hänellä oli ihan samanlainen kampaus.)

Ja Sagesta Luke puhuu ihan kuin kenestä hyvänsä asiakaasta. Ihan kuin Foreland Investments -yhtiöstä. Hän väittää, että juuri sitä Sage hänessä arvostaakin: ettei hän ole osa sitä sirkusta. Ja hän väittää, että minä innostun liikaa kaikesta Hollywood-hömpötyksestä. Ja se nyt ei pidä paikkaansa. En minä liikaa innostu. Innostun ihan täsmälleen sopivasti.

Salaa mielessäni olen pettynyt myös Sageen. Siis emmehän me suorastaan tuttavavia ole, mutta puhuimme kerran puhelimessa, kun hän auttoi minua järjestämään Lukelle yllätysjuhlat. (Vaikka nyt hänellä on jo uusi puhelinnumero, eikä Luke anna sitä minulle.) Olisi nyt luullut Sagen ottavan yhteyttä, kutsuvan minut luokseen yökyliin tai joihin.

No, samapa tuo. Huomenna kaikki korjaantuu. En tahdo kerskua, mutta saan kyllä kiittää vain omia hoksottimiani siitä, että olen mukana Kympillä. Satuina näet vilkaisemaan eilen Luken olan yli hänen kannettavaansa, kun Sagen managerilta Aranilta tuli ryhmäviesti. Otsikkona oli *Nopein korjaa voiton*, ja viestissä luki:

Rakkaat ystävät,

Kymppin kisassa on loukkaantumisen vuoksi tarjolla viime hetken peruutuspaikka – kiinnostaako ketään juosta Sagen tukijoukossa?

Ennen kuin ehdin edes tajuta, käteni olivat jo näppäimillä ja painoin Vastaa-painiketta ja naputtelin ruutuun: »Kyllä kiitos! Juoksen mielelläni Sagen kanssa! Parhain terveisin, Becky Brandon».

Okei, ehkä minun olisi pitänyt kysyä Lukelta, ennen kuin painoin Lähetä. Mutta viestissä hän luki, että »nopein korjaa voiton». Oli pakko toimia äkkiä!

Luke vain tuijotti minua ja sanoi: »Oletko järjiltäsi?» Sitten hän alkoi paasata, että kyseessä oli oikeille urheilijoille tarkoitettu kunnan kisa ja kuka minua sponsoroisi ja oliko minulla edes kunnan juoksukenkä? Siis totisesti. Kyllä sitä nyt voisi olla vähän kannustavampi.

Vaikka tavallaan Luke oli oikeassa siinä mitä sanoi juoksukengistä.

»Toimitko sinäkin sitten elokuva-alalla?» Mindy kysyy ojentaessaan minulle kuitin.

»En, olen henkilökohtainen pukeutumisneuvoja.»

»Ahaa. Missä liikkeessä?»

»Ymm... tuota... Dalawearissa.»

»Ai.» Mindy näyttää yllättyneeltä. »Siis siinä, joka palvelee...»

»Vanhempia naisia. Kyllä.» Nostan leukani pystympään. »Se on hieno liike. Työ on tosi jännittävää. Tuskin maltan odottaa!»

Puhun työpaikastani ylipositiivisesti, vaikka eihän se mikään haaveiden täyttymys ole. Dalawearissa myydään »helppokäyttöisiä vaatteita» naisille, jotka arvostavat »mukavuutta enemmän kuin tyyliä». (Niin mainoksessa tosiaan lukee. Ehkä yritän suostutella ne vaihtamaan sen muotoon »mukavuutta *siinä missä* tyyliäkin».) Kun kävin haastattelussa, se nainen puhui vain joustovyötäröistä ja pesunkestävistä kankaista eikä sanaakaan muotitrendeistä. Tai edes muodista.

Mutta on kylmä totuus, ettei Losissa ole yhtäkkiä ilmaantuvalla brittitulokkaalle tarjolla kovinkaan monta pukeutumisneuvojan pestiä. Varsinkaan sellaiselle britille, joka ehkä viipty maassa vain kolme kuukautta. Dalawear oli ainoa liike, jossa oli työpaikka avoinna, äitiyslomasijaisuus. Ja vaikka itse kehunkin, minä loistin haastattelussa. Innostuin niiden »monikäyttöisistä kukikkaista paitapuvuista» niin kovasti, että mieleni melkein teki ostaa yksi myös itselleni.

»Onko teillä myös juoksutossuja?» Vaihdan puheenaihetta. »Näissä ei oikein voi juosta!» Osoitan Marc Jacobsin kitten heel -avokkaita, jotka minulla on jalassa, ja naurahdan. (Tiedoksi: olen noussut kerran vuorelle juuri samanlaisissa kenkissä. Mutta kun mainitsin siitä eilen Lukelle haluten todistella urheilullisuuttani, hän värähti ja sanoi, että on pyyhkinyt koko tapauksen mielestään.)

»Tottahan toki.» Mindy nyökkää. »Teknisellä puolellamme, Pump!issa. Se on heti tien toisella puolella. Siellä on kenkiä, varusteita, sykemittareita... Teetitkö Englannissa biomekaanisen arvion?»

Katson vain ännkänä. Bio minkä?

»Puhu poikien kanssa liikkeessä, kyllä he varustavat sinut asianmukaisesti.» Mindy ojentaa ostokassin, jossa vaatteeni ovat. »Olet varmasti huippukunnossa. Minä olen treenannut Sage Seymourin valmentajan kanssa. Tiukka mimmi. Ja olen kuullut joukkueen harjoitusohjelmasta. Ettekös te käyneet harjoittelemassa Arizonassa?»

Keskustelu alkaa hieman hermostuttaa minua. Tiukka mimmi? Joukkueen harjoitusohjelma? Oli miten oli, en saa kadottaa itseluottamustani. Kuntoni riittää kyllä juoksukisaan, vaikka se pidetäänkin Losissa.

»En minä nyt mitään harjoitusohjelmaa ole noudattanut», tunnustan. »Mutta totta kai minulla on oma... tuota... syke... juttuni...»

Hienosti kaikki menee. Siellähän vain juostaan. Mitä vaikeaa siinä nyt on?

Kun suuntaan askeleeni takaisin Rodeo Drivelle, mieleeni tulvahtaa riemu lämpimän keväisen ilman leyhähtäessä vastaan. Losissa on ihana asua, tiedän sen jo nyt. Kaikki mitä Losista sanotaan on totta. Aurinko paistaa, ihmisillä on supervalkoiset hampaat, ja talot ovat kuin suoraan elokuvan kulisseista. Olen käynyt katsomassa useita vuokrattavia taloja, ja *kaikissa* on uima-allas. Ikään kuin uima-allas olisi vakiokamaa siinä missä jääkaappikin.

Eteeni avautuva katu suorastaan säihkyy glamouria. Tietä reunustavat kalliit, hohtavat näyteikkunat, kauniit palmut ja ylellisen näköisten autojen rivit. Autot ovat täällä ihan oma juttunsa. Ihmiset ajavat värikkäillä avoautoilla kuomu alhaalla, rennon ja ystävällisen oloisina, aivan kuin heidän luokseen voisi noin vain marssia heidän pysähtytyään liikennevaloihin ja käydä juttusille. Ihan toista kuin Britanniassa, missä jokainen istuu omassa yksityisessä peltipurkissaan ja manailee sadetta.

Päivänpaiste säihkyy näyteikkunoista, aurinkolaseista ja ihmisten kalliista rannekelloista. Dolce & Gabbanan edessä joku nainen lastaa autonsa täyteen ostoskasseja, ja hän näyttää aivan Julia Robertsilta, hiukset vain ovat vaaleammat. Ja hän on hieman pienempi. Mutta muuten kuin ilmetty Julia Roberts! Rodeo Drivella!

Juuri kun yritän hivuttautua lähemmäs nähdäkseni mitä kasseja hänellä on, puhelimeni hälyttää, ja kun kaivan sen esiin, näytössä lukee *Gayle*. Gayle on uusi pomoni Dalawearilla, ja meillä on huomisaamuna tapaaminen.

»Hei, Gayle!» sanon reippaan ammattimaisesti. »Saitko viestini? Onko huomisen tapaaminen vielä ennallaan?»

»Hei, Rebecca. Kyllä vain, tässä päässä kaikki on kun-

nossa...» Gayle empii. »Yhtä pikkujuttua lukuun ottamatta. Emme ole vielä saaneet Danny Kovitzilta suosituksia.»

»Vai niin.» *Voihan räkä.* Danny on parhaita ystäviäni ja varsin kuuluisa muotisuunnittelija. Hän lupasi jo ajat sitten suositella minua Dalawearille, muttei ole vielä tehnyt asian hyväksi mitään. Tekstasin hänelle eilen, ja hän lupasi lähettää sähköpostia tunnin sisällä. Uskomatonta, että se on vielä tekemättä.

Tai uskomatonta ja uskomatonta. Oikeastaan en ihmettele sitä tipan vertaa.

»Soitan hänelle», lupaan. »Olen pahoillani.»

Totta puhuen en olisi saanut pyytää Dannylta suosituksia. Mutta mielestäni kuulosti niin finiltä mainita CV:ssä huippusuunnittelija. Ja varmasti siitä on ollut apua. Dannysta kyseltiin haastattelussa loputtomasti.

»Rebecca...» Gayle pitää varovaisen tauon. »Tunnethan sinä varmasti herra Kovitzin? Olet kai tavannut hänet?»

Eikö Gayle *usko* minua?

»Totta kai minä tunnen hänet! Kuule, jätä se minun huolekseni. Hankin kyllä ne suositukset. Olen tosi pahoillani viivästymisestä. Nähdään huomenna.»

Lopetan puhelun ja valitsen heti perään Dannyn pika-valintanumeron yrittäen pysytellä rauhallisena. Dannyyn on turha suuttua; silloin hän vain kiemurtelee ja alkaa vaikeroida.

»Becky, voi luoja.» Danny vastaa puhelimeen aivan kuin meillä olisi juttu kesken. »Et kyllä usko, mitä kaikkea tarvitsen sille retkelle. Siis olisitko arvannut, että lasagnea saa pakaste-kuivattuna? Ja minulla on *mitä söpöin* pieni teepannu, sinunkin on saatava sellainen.»

Danny on vielä tavallistakin hajamielisempi, ja siihen on selitys. Hän alkaa kohta treenata jotain Grönlannin ikijäätikölle tehtävää julkkisten hyväntekeväisyysretkeä varten. Kaikki, jotka tuntevat Dannyn, ovat sanoneet, että hullu mies, mutta

hän aikoo kivenkovaan ryhtyä siihen. Hän hokee, että »tahtoo olla hyvällä asialla», mutta kaikkihan me tiedämme, että hän vain tykkää Damonista, Boyz Aboutin solistista, joka tämäkin osallistuu retkelle.

Vaikka en kyllä ymmärrä, miten seurustelusta voisi tulla mitään Grönlannin-retkellä. Siis voiko siellä edes suudella? Jäätvytkö huulet kiinni toisiinsa pakkasessa? Miten eskimot onnistuvat siinä?

»Danny», sanon ankarasti riuhtaisten ajatukseni pois mielikuvasta, miten kaksi eskimoa jäätyy kiinni toisiinsa hääpäivänään ja viuhtoo käsillään päästäkseen irti. »Danny, entäs ne suositukset?»

»Joo, joo», Danny sanoo pitämättä hetkenkään taukoa. »Se on työn alla. Miten monta lämpökerrastoa pitäisi ottaa mukaan?»

»Ei se missään työn alla ole! Lupasit lähettää suositukset eilen! Minun on mentävä käymään siellä huomenna, eivätkä ne usko, että edes tunnen sinut!»

»Totta kai sinä tunnet minut», Danny sanoo kuin vähäjärkiselle.

»Mutta kun ne eivät tiedä sitä! Tämä on ainoa tilaisuuteni saada Losista töitä, ja minulla on oltava suositukset. Danny, sano suoraan, jos et ehdi, niin pyydän joltakulta muulta.»

»Vai joltakulta *muulta*?» Ainoastaan Danny onnistuu kuulostamaan verisen loukkaantuneelta ollessaan väärässä. »Miksi sinä muilta pyytäisit?»

»Siksi, että silloin saattaisin vaikka saadakin ne suositukset! Huokaan yrittäen pysytellä kärsivällisenä. »Kuule, riittää kun lähetät pienen sähköpostiviestin. Voin vaikka sanella sen, jos tahdot. 'Gayle hyvä, voin suositella Rebecca Brandonia henkilökohtaiseksi pukeutumisneuvojaksi. Allekirjoitus Danny Kovitz.'» Puhelimessa vallitsee hiljaisuus, ja mietin, tekeekö Danny muistiinpanoja. »Saitko kirjoitettua sen muistiin? Onko se paperilla?»

»Ei, en kirjoittanut sitä muistiin.» Danny kuulostaa tuohtuneelta. »Tuo on kyllä surkein suositus, minkä olen ikinä kuulut. Luuletko, ettei minulla ole sinusta muuta sanottavaa?»

»Kuule –»

»En anna henkilökohtaisia suosituksia, ellen ole tosissani. Ellen ole muotoillut niitä kunnolla. Suositus on *taidelaji*.»

»Mutta –»

»Jos sinä suosituksia haluat, minä tulen ja annan sinulle suosituksesi.»

»Kuinka niin?» kysyn ymmälläni.

»En kirjoita mitään kuppaista kolmen rivin meiliä. Tulen Losiin.»

»Ethän sinä voi tulla Losiin yksistään suositusten vuoksi!» Alan hihittää. »Missä sinä muuten olet? New Yorkissako?»

Sen jälkeen, kun Danny nousi suosioon, on ollut mahdollista tietää, missä hän milloinkin on. Pelkästään tänä vuonna hän on avannut kolme uutta näyttelytilaa, yhden täällä Losissa Beverly Centerissä. Luulisi, että hän olisi sidottu jo niiden vuoksi, mutta hän etsii kaiken aikaa jotain uutta kaupunkia tai sitten hän on lähdössä »inspiroiville tutkimusretkille» (lomille).

»San Franciscossa. Olin muutenkin aikeissa tulla sinne. Minun on ostettava aurinkovoidetta. Ostan aina aurinkovoiteen Losista. Tekstaa minulle tarkemmat tiedot. Tulen sinne.»

»Mutta –»

»Siitä tulee mahtavaa. Voit auttaa minua valitsemaan nimen siperianhuskylle. Me saamme jokainen sponsoroida yhtä, mutta minulle saattaa kertyä kokonainen valjakko. Siitä tulee kuule mullistava kokemus...»

Kun Danny alkaa puhua mullistavista kokemuksista, häntä on vaikea keskeyttää. Tuumin, että annan hänen puhua Grönlannista kaksikymmentä minuuttia. Ehkä kaksikymmentäviisi. Ja sitten minun on *pakko* mennä ostamaan lenkkikassut.

Becky Brandon puhkuu intoa. Hollywood!

Beckyn silmissä hohtelee filmitähtien punainen matto, nyt muutetaan miehen töiden perässä Los Angelesiin! Kolmivuotias Minnie pääsee eliittipäiväkoti Pikkulehdykkään. Beckyltä sen sijaan menee työpaikka nenän edestä. Jalat lujasti pilvissä Becky päättää hakeutua stylistiksi elokuvastudioille. Se vaatii voimaperäistä shoppailua, ja suloinen vintage-laukku osoittautuukin tehokkaaksi syötiksi. Filmitähdet vain ovat perin arvaamattomia, jotkut suorastaan kieroja. Koto-Englannista saapuu onneksi apujoukkoja, mutta mikä ihmeen nuoruudensalaisuus Beckyn isää painaa? Ja mikä tukalinta, pian kylään tulee anoppi.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 411209

84.2

ISBN 978-951-0-41120-9

